

fast ved, at man ikke saaledes kan blive ved at trække os fra en Stands — havde jeg nær sagt — til en anden.

Justitsministeren: Det ærede Medlem tvinger mig til at minde om, at jeg udrykkelig udtalte, at jeg efter de Forhandlinger, der saa ofte have fundet Sted om denne Sag, ikke fandt mig opfordret til paany at gaa ind paa alle Enkeltheder. Det ærede Medlem maa altsaa paa ingen Maade deraf, at jeg ikke optog de enkelte Uttringer til Prøvelse, slutte, at jeg i og for sig kunde finde de Grunde, der af ham ere anførte, fyldestgjørende. Sagens Stilling er jo det høie Thing saa bekjendt, at det visstnok ikke vil forlange af mig, at jeg skal behandle Sagen, som om den aldrig før havde foreligget til Behandling. Regeringens Standpunkt eller i alt Fald det Standpunkt, hvorfra jeg betragter denne Sag, er selvfølgelig at vise saamegen Belvillie og Liberalitet, som man paa nogen Maade tror at kunne forsvare, overfor en Embedsmand, som er bleven fjernet ved en Lovforanstaltning, der blev truffen, og hvorved han netop paa Grund af en paatænkt Omregulering kun fik sit Embede som konstitueret. Det er denne Omstændighed, som har foranlediget, at han maatte gaa af, og det er disse Forhold, under hvilke Sagen har foreligget. Ved Siden deraf vil ganske vist det ærede Medlem, der før omtalte et Lovforslag, der ganske rigtig ikke er blevet til Lov, ikke kunne miskjende, at Regeringen ingenlunde handler uret, naar den tager Hensyn til Afstemninger, der have fundet Sted i dette Thing. Den veed meget vel at skjæle imellem det Tilfælde, at et Lovforslag er endelig gennemført og har vundet Kongens Sanction — thi saa var der ikke længer nogen Forhandlingsgenstand, saa var Sagen afgjort — og saadanne Tilfælde, hvor der blot foreligger et Lovforslag; men det ligger i Forholdets Natur, at der ikke pleier at være et saadant Svælg, en saadan Kluft mellem Afstemningerne i det ene og det andet Aars Forsamling, at man jo ganske naturligen maa tage Hensyn til Afstemninger, der tidligere have fundet Sted, selv om det ikke er lykkelig at føre Sagen igennem. Det var til-

fældige Omstændigheder, der gjorde, at det Lovforslag, hvortil der er henpeget, ikke blev gennemført, det var ikke Omstændigheder, der vedkom selve Lovforslaget, men andre Omstændigheder, det var Børnepligtslovens Skjæbne, og under saadanne Omstændigheder er det virkelig ganske naturligt, at man tager Hensyn til Afstemninger, der tidligere have fundet Sted, og at navnlig den enkelte Mand, over hvem det gaar ud, med en vis Forventning og Bængsel ser hen til, om ikke et blidere Sind skulde vise sig ved Afstemningen i Thinget, for at denne Sag engang kunde faa en god og lykkelig Afgjævelse.

S. M. Petersen: Jeg skal lade Endringsforslaget lide sin Skjæbne og ikke opholde mig derved; men jeg kan ikke undlade at gøre en Bemærkning i Anledning af de Uttringer, vi hørte af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Der er sandelig Ingen — i ethvert Tilfælde ligger det langt fra mig, og jeg tror fra enhver Anden, som har talt om denne Sag — der har den allermindste Tanke om at ville fortrædige eller være haard imod den enkelte navngivne Mand. Det er Tilfældet, der rammer denne, og intet Andet, og det er et Tilfælde, som vi Alle i forskjellige Livsforhold kunne være underkastede, at en Lov rammer haardere paa et Sted end paa et andet; men det er, saavidt jeg forstaar det, et Princip, at Folkethinget nærmere har villet holde sig til tidligere Afgjævelser af lignende Natur end til et Forslag, der ikke er blevet til Lov, og man har ikke syntes ret godt om, at det fra en vis Side af Salen er blevet betydet, at man var saa godt som moralsk forpligtet til at følge Landstinget og Regeringen. Dette har jeg sagt, og det fastholder jeg.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

Forslag af Bach, Søren Jørgensen og Rugaard:

§ Linie 3 sættes „1,200“ istedetfor „1,350“ blev ved Navneopraab, der var begjært af